

РЕШЕНИЕ

№ 5016

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11314** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове /ЗУСЕСИФ/ вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи /ГДПБЗН – МВР/, код по БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес: [населено място], [улица], представлявана от директора – главен комисар Н. Н., чрез пълномощник главен юрисконсулт в отдел „Правно – нормативно обслужване“ на ГДПБЗН – МВР – Д. В., с адрес за съобщаване: [населено място], [улица] срещу Решение от 20.10.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган /УО/ на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ 2014 – 2020 г.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорваното решение като постановено в нарушение на приложимите материалноправни норми и при липса на мотиви. Относно т. 1 от решението жалбоподателят излага аргументи за необоснованост и неправилност на изводите на Ръководителя на УО, тъй като са налице обстоятелства и документи, които оборват тезата му, че стойността на гаранционното обслужване представлява „бъдещ разход“. Относно т. 2 от решението в жалбата се твърди, че в случая липсва стабилен административен акт /АА/, въз основа на който да се извърши намаляване на верифицираната сума, както и че в тази част обжалваното решение е необосновано, тъй като липсва изложение на конкретни факти и обстоятелства за недопустимост на разходите в тази им част, а единствено е

посочено наличието на решение за определяне на финансова корекция. Относно т. 3 от решението жалбоподателят не посочва конкретни доводи за незаконосъобразност, но изтъква, че намаляването на верифицираната сума в тази част на решението е пряка функция на неверифицирането на сумата по т. 1 от решението и на намаляването на верифицирането по т. 2 от решението, поради което търсената от него отмяна на обжалвания акт в частите по т. 1 и т. 2 автоматично влече отмяна на акта и в частта му по т. 3. Иска се отмяна на обжалваното решение. Претендират се разноски, вкл. и юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи – редовно призован, представлява се от юрк. В., с пълномощно по делото, който моли оспорения АА да бъде отменен по съображенията, изложени в жалбата, моли за срок за писмена защита и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Ръководителят на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014 – 2020 – редовно призован, не се явява, не се представлява. От процесуалния му представител Д. А., с пълномощно по делото, на 23.06.2021 г. е постъпила молба, към която са приложени писмени бележки, в които са изложени подробни съображения по същество на спора.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

От представената и приета по делото административна преписка се установява, че ГДПБЗН е бенефициент по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ /АДПБФП/ по ОПОС 2014 – 2020 г. № Д-34-132/16.12.2019 г. и рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C01. Според договора Ръководителят на УО на ОПОС 2014 – 2020 г. предоставя на бенефициента ГДПБЗН – МВР безвъзмездна финансова помощ по процедура BG16M1OP002-4.006 „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“, по приоритетна ос 4 „Превенция и управление на риска от наводнения и свлачища“ на ОПОС 2014 – 2020 г., съфинансирана в размер до 85 % от Кохезионния фонд, за изпълнение на проект ИСУН № BG16M1OP002-4.006-0001 „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“.

Проект ИСУН № BG16M1OP002-4.006-0001 „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“ е на стойност 19 997 915,99 лева, а срокът за изпълнение на договора е 53 месеца, считано от влизането му в сила.

Проектът е с основни дейности, както следва – Дейност 1: Организация и управление на проекта, информация и комуникация; Дейност 2: Изготвяне на предложение на Национален план за управление на риска от бедствие, базиран на оценка на риска, който отчита вероятните въздействия на промените в климата и стратегията за адаптиране към промените в него; Дейност 3: Организиране и провеждане на семинари и работни междуведомствени срещи във връзка с изпълнение на дейността по изготвяне на предложение на Национален план за управление на риска от бедствия; Дейност 4: Проучване и идентифициране на съществуващи локални информационни

системи и изграждане на Национална информационна система /платформа/ за анализиране и оценка на рисковете от бедствия, причинени от наводнения и свлачища; Дейност 5: Организиране на обучения и практически упражнения за работа на оперативните служители с новоизградената Национална информационна система /платформа/; Дейност 6: Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове; Дейност 7: Организиране и провеждане на обучения за обучители и обучения за представители от министерства, ведомства и организации за развитие на капацитета.

В Приложение № 1 към АДПБФП, т. 7 План за изпълнение/Дейности по проекта за Дейност 6 /Техническо обезпечаване на дейността на оперативните екипи към националния и регионалните оперативни центрове/ е посочено, че в рамките на дейността е предвидена доставка на мобилни комуникационни технически системи /М./ – тип 1 и тип 2 /високопроходими леки автомобили/ и лични предпазни средства за служителите, опериращи с тях. Посочено е още, че е предвидена доставка на 32 бр. М. тип 1 и 32 бр. М. тип 2, като ще бъде проведена открита процедура с две обособени позиции – ОП № 1: „Доставка на мобилни комуникационни технически системи тип 1“ и ОП № 2 „Доставка на мобилни комуникационни технически системи тип 2“, съобразени с изискванията на ЗОП, отнасящи се към дейност 6.

Като основни стъпки за провеждане на откритата процедура са посочени: сключване на договор с избрания изпълнител – до 7 месеца от стартиране на проекта, и изпълнение на доставката за обществената поръчка до 180 календарни дни, считано от датата на заявка за доставка от Възложителя, но не по-късно от 24 месеца от датата на сключване на договора. В същото приложение, в т. 5 Бюджет /в лева/, I. Разходи за материали и активи, бюджетен ред 1.2, колона „Стойност/Сума“ е посочена сумата от 2 383 333,00 лева, а в VIII. Невъзстановим ДДС /ако е приложимо/, бюджетен ред 10.1. Разходи за материални активи /към дейност 6/, колона „Стойност/Сума“ е посочена сумата от 1 578 640,00 лева.

Впоследствие между Ръководителя на УО ОПОС 2014 – 2020 г. и бенефициента ГДПБЗН – МВР е сключено допълнително споразумение № 1 към АДПБФП № Д-34-132/16.12.2019 и рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C01 в ИСУН 2020, с което са извършени изменения и допълнения в административния договор, вкл. и по отношение на начина на изпълнение на дейност 6, като срокът за сключване на договор с избран изпълнител е променен от до 3 месеца от стартиране на проекта на до 9 месеца от стартиране на проекта за МКТХ – тип 1 и до 13 месеца от стартиране на проекта за МКТХ – тип 2, а сумата от 2 383 333,00 лева в бюджетен ред 1.2, в колона „Стойност/Сума“ е заменена с 2 332 480,00 лева.

В Приложение № 1, в т. 5 Бюджет /в лева/, VII Непреки разходи, т. 9.1 е определена единна ставка в размер на 2 % към допустимите преки разходи за възнаграждения за екипа за управление – брутни суми /с включени осигуровки за сметка на работодател/, обзавеждане и оборудване за административни цели, информираност и публичност, разходи за обезпечаване на командировки, осигуряване на външни експерти и правни консултации във връзка с Дейност 1 „Организация и управление на проекта, информация и комуникация“. Съгласно чл. 53, ал. 4 от Приложение № 2 към АДПБФП при отчитане на непреки разходи по формата, определена в чл. 55, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, бенефициентът включва в искане за плащане 75 % от определената единна ставка в АДБФП. Задължително условие за включване на непреки разходи в искане за плащане е извършването и включването на съотносими допустими преки

разходи.

В изпълнение на АДПБФП бенефициентът ГДПБЗН – МВР е открил процедура по реда на ЗОП с предмет: „Доставка на мобилни комуникационни технически системи тип 1 и тип 2“, в резултат на което е сключил Договор за доставка и гаранционно обслужване на мобилни комуникационни технически системи тип 2 № 1983опд-3/20.01.2021 г. – в качеството на Възложител, с [фирма], ЕИК/БУЛСТАТ:[ЕИК] – в качеството на изпълнител.

Предмет на договора са доставката и гаранционното обслужване на 32 бр. М. тип 2, като за изпълнението на предмета на договора Възложителят се задължава да заплати на Изпълнителя обща цена в размер на 2 332 480,00 лева без ДДС или 2 798 976,00 с ДДС. В договора е предвидено, че в уговорената цена се включват всички разходи по изпълнение предмета на договора, в т.ч. митни сборове, такси и транспортни разходи до мястото, посочено за доставка, както и но не само: разходите за придобиване, съответно прехвърляне на правото на собственост върху автомобилите на Възложителя, за доставка на автомобилите, за транспортиране на автомобилите до мястото за доставка, за заплащане на продуктова такса, всички разходи за извършване на гаранционна поддръжка в срока на гаранцията /за труд, резервни части и консумативи/, както и разходите за отстраняване от страна на Изпълнителя на всички технически неизправности и повреди, възникнали не по вина на Възложителя и покрити от гаранционните условия и гаранционната отговорност на изпълнителя.

В договора е посочено още, че Възложителят заплаща 100 % от цената на приета/та доставка в срок до 30 дни от извършване на доставката след представяне на двустранно подписан окончателен приемателно – предавателен протокол и оригинална фактура, одобрена от Възложителя.

От представените писмени доказателства от жалбоподателя – Окончателен приемо-предавателен протокол с рег. № 1983р-10640/15.07.2021 г. /заверено копие/, Фактура № [ЕГН]/15.07.2021 г. /заверено копие/, Бюджетно платежно нареждане № Е01367/04.08.2021 г. /заверено копие/ и Отчет № 90 за статуса на плащанията чрез СЕБРА за счетоводна дата 05.08.2021 г. /заверено копие/, се установява, че на 15.07.2021 г. Изпълнителят е доставил на Възложителя 32 бр. МКТХ тип 2 без отклонение в количествените и технически характеристики и изпълнението на договора е извършено в срок, а Възложителят е приел изпълнението. На същата дата е издадена и посочената фактура на стойност 2 332 480,00 лева, от които 286 560,00 лева – цена за гаранционно обслужване на базов автомобил – тип 2. На 04.08.2021 г. е подадено нареждане от Възложителя ГДПБЗН за изплащане на сумата от 2 798 976,00 на [фирма].

На 01.10.2021 г. чрез ИСУН 2020 от бенефициента е подадено искане за плащане № 5, ведно с финансов и технически отчет. На 06.10.2021 г. отново чрез ИСУН 2020 УО е изискал от бенефициента да представи допълнителни документи във връзка с искането за плащане. Видно от Кореспонденция с рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C02-M087 от 08.10.2021 г., бенефициентът е поискал удължаване на срока за представяне на изисканите от него допълнителни документи. На същата дата, видно от Кореспонденция с рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C02-M088, УО е уважил искането и е удължил срока до 12.10.2021 г. На 12.10.2021 г., видно от Кореспонденция с рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C02-M089, бенефициентът е подал коригирано искане за плащане № 5. В резултат на подаване на коригираното искане за междинно плащане

№ 5/12.10.2021 г. е издадено обжалваното в настоящото производство Решение от 20.10.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган на ОПОС 2014 – 2020 г. за резултата от приключилия процес на верификация на искане за междинно плащане №5/12.10.2021 г. по проект № BG16M1OP002-4.006-0001-C02, „Интегриране, надграждане и оптимизация на процесите по превенция, готовност и реагиране на рискове от природен характер“. Видно от Кореспонденция с рег. № BG16M1OP002-4.006-0001-C02-M090, решението е връчено на бенефициента жалбоподател на 12.10.2021 г.

С Решение от 23.05.2021 г., издадено от Ръководителя на УО на ОПОС, на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ и на основание т. 3 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, приета с ПМС № 57/2017 г., за допуснато нарушение по чл. 46, ал. 1 във връзка с чл. 2, ал. 1 от ЗОП на жалбоподателя е определена финансова корекция в размер на 5 % от стойността на засегнатите от нарушението и признати от УО на ОПОС за допустими за финансиране разходи, представляващи средства от ЕСИФ по смисъла на чл. 1, ал. 2 от ЗУСЕСИФ, по сключения Договор № 1983опд-3 от 20.01.2021 г., с изпълнител: [фирма], на стойност 2 332 480,00 лева без ДДС, за Обособена позиция № 2 – „Доставка и гаранционно обслужване на мобилни комуникационни технически системи тип 2“, в рамките на обществена поръчка с предмет: „Доставка на мобилни комуникационни технически системи – тип 1 и тип 2“, с две обособени позиции.

Въз основа на тази фактическа обстановка от правна страна съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, в законоустановения срок, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

С оглед разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган.

Съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ управляващите органи /УО/ извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане от бенефициента. Съгласно чл. 9, ал. 5, изр. 2 и 3 от ЗУСЕСИФ ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по ЗУСЕСИФ може да се упражняват и от овластено от него лице. Съгласно чл. 33, ал. 2 от Устройствения правилник на Министерството на околната среда и водите Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма „Околна среда“ /ОПОС/ за програмните периоди на Кохезионната политика на ЕС и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно регламентите на ЕС, Кохезионния фонд и Структурните фондове. Съгласно чл. 33, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерството на околната среда и водите Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ се ръководи от главен директор. Със Заповед № РД-553/27.05.2021 г. министърът на околната среда и водите е оправомощил В. С. К. – Б. – главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите, за Ръководител на УО на ОПОС 2014 – 2020 г. и ѝ е възложил функциите на

Ръководител на УО във вид и обем, определен в нормативната уредба, с изключение на функции, които да се изпълняват от министъра на околната среда и водите: издаване на заповеди за утвърждаване на насоки за кандидатстване и предоставяне на безвъзмездна финансова помощ чрез бюджетна линия по приоритетна ос 6 „Техническа помощ“ на ОПОС 2014 – 2020 г., както и на заповеди за тяхното изменение и/или допълване и отмяна. В случая В. С. К. – Б. – главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите, на основание на цитираната заповед, изпълнявайки функциите на Ръководител на УО на ОПОС 2014 – 2020 г., е издала оспорения акт в качеството си на такъв, както и в рамките на правомощията си, поради което обжалваното решение е валидно, като издадено от компетентен орган. Не е налице отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Относно формата на оспорения административен акт:

Оспореното Решение е издадено в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Пета, Раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“ от ЗУСЕСИФ. Производството е административно по своя характер и завършва с издаването на индивидуален административен акт. Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 – чл. 68 от ЗУСЕСИФ. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ /в приложимата към момента на издаване на процесния ИАА редакция/ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80- дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган /ал.2/. Според чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Според чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, доколкото със закон не е предвидено друго, за програма по чл. 3, ал. 2, конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. В конкретния случай това е Наредба № Н-3 от 22 май 2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество.

В нормата на чл. 63 ЗУСЕСИФ са посочени хипотезите, при които Управляващият орган може да изисква допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, за което определя разумен срок, който не може да бъде по- дълъг от един месец.

Разпоредбата на чл. 57 ЗУСЕСИФ изброява кумулативно при условията на императивност общите предпоставки, на които следва да отговаря направения от бенефициера по договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ със средства от ЕСИФ разход, за да е допустим за верификация. Липсата на която и да е от посочените предпоставки обосновава разхода като недопустим за верификация.

Безспорно обжалваното решение на Ръководителя на УО на ОПОС 2014 – 2020 г. е

индивидуален административен акт. За да бъде един административен акт законосъобразен, следва да е мотивиран, да съдържа конкретни фактически и правни основания за издаването му. Освен конкретни, тези съображения трябва да бъдат и напълно относими към материалното право. Мотивите са задължителен реквизит на административния акт и съставляват изложение на направените от административния орган констатации по фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и изводимите от тях правни изводи.

При посочената по-горе правна рамка настоящият съдебен състав намира, че оспореният акт не съдържа задължителните елементи по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК, а именно фактически и правните основания, въз основа на които не е верифицирана сума в общ размер на 343 872,00 лева, както и е намален размерът на верифицираната сума в общ размер на 129 754,61 лева /или общо всичко – в размер на 473 626,61 лева/.

В т. 1 от обжалваното решение Ръководителят на УО е посочил като правно основание на отказа да верифицира сумата в размер на 286 560,00 лева от бюджетен ред № I.1.2 Доставка на М. – тип 2 /към дейност 6/ и сумата в размер на 57 312,00 лева от бюджетен ред VIII.10.1 Разходи за материални активи /към дейност 6/ чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУСЕСИФ. Според посочените разпоредби /в действащите към момента на издаване на процесното решение редакции/ разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи /т. 2/ и разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности /т. 3/.

Изложените в т. 1 от решението фактически основания за отказ за верификация са бланкетни и крайно недостатъчни да обосноват извода на Ръководителя на УО за недопустимост на разходите в размер на 286 560,00 лева и съответно в размер на 57 312,00 лева. Дори и да се приеме, че изложените мотиви са достатъчни, то същите са изключително неясни и от тях не може се установи въз основа на какви конкретни доказателства Ръководителят на УО е стигнал до съответните фактически констатации – единствено, без да ги обсъжда, АО бланкетно е посочил, че е взел предвид представените отчетни документи, вкл. и допълнително изисканите такива. Не става ясно и не може да се разграничи и кое от твърденията на АО /изложени като т. 1 и 2 на т. 1 от решението/ се отнася до разходите в размер на 286 560,00 лева и кое до тези в размер на 57 312,00 лева. В случая Ръководителят на УО е следвало да изложи конкретни мотиви за отказа да верифицира тези две суми като допустими разходи и то за всяка една поотделно, като се обоснове и посочи конкретни доказателства, от които извлича фактическите си констатации за недопустимост на съответните разходи. Освен това, не са посочени никакви конкретни факти и обстоятелства, които биха могли да се субсумират под разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕСИФ. По отношение на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕСИФ посочените фактически основания /доколкото може да се приеме, че такива са налице/ са противоречащи на сочената като правно основание за отказ за верификация правна разпоредба. Видно от изложеното, органът очевидно не разбира смисъла, който е вложил законодателят в посочената разпоредба: „разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности“. В случая законодателят визира реално извършени разходи за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности. В този смисъл изискването от страна на закона е насочено към

доставката на продуктите, към извършването на услугите и строителните дейности – те трябва да са реални, т.е. да са се осъществили във фактическата действителност. В тази разпоредба законодателят не е акцентирал върху реалността на разходите – при всички положения те са реално извършени, но за да бъдат допустими, трябва да са извършени във връзка с реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности. Вместо да тълкува и разбира посочената разпоредба в този смисъл Ръководителят на УО е акцентирал върху реалното възникване и извършване на разходите. Видно от представените от жалбоподателя и приети като писмени доказателства по делото документи, последният реално е заплатил съответните разходи на изпълнителя по Договор за доставка и гаранционно обслужване на мобилни комуникационни технически системи тип 2 № 1983опд-3/20.01.2021 г. Тези разходи, освен това, реално са възникнали, защото, видно от съдържанието на посочения договор, те са включени в неговата цена. А дали тези разходи всъщност са направени за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности, е отделен въпрос, който не е коментиран от Ръководителя на УО. Ако АО счита, че направените разходи не са за реално доставени продукти, респ. извършени стоки и строителни материали, той следва не само да посочи, но и да обоснове тази си констатация, което не е сторено в настоящия случай. Същият, излагайки твърдения, които нито са относими към сочените правни основания, нито отговарят на обективната действителност, всъщност не е изложил никакви конкретни мотиви, от които за жалбоподателя, а и за съда да стане ясно защо счита, че въпросните разходи са недопустими и не отговарят на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗУСЕСИФ. Поради изложеното настоящият съдебен състав намира, че в тази му част решението е немотивирано, като дори да се приеме, че са налице мотиви, те са толкова оскъдни и пестеливи, както и противоречиви помежду си /фактическите основания противоречат на правните такива/, че на практика следва да се приеме, че такива липсват.

В т. 2 от решението Ръководителят на УО е посочил като правно основание за намаляване на верифицираната сума с 122 755, 30 за сметка на БФП чл. 75, ал. 1 във връзка с чл. 71, ал. 1 и 2 от ЗУСЕСИФ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУСЕСИФ финансовата корекция се извършва от плащания по проекта, в които са включени засегнатите от нарушението разходи. Когато решението за определяне на финансовата корекция е издадено след съответното плащане, финансовата корекция се извършва чрез доброволно изпълнение от страна на бенефициента в 14-дневен срок, а за програмите за Трансгранично сътрудничество по външните граници на Европейския съюз в 30-дневен срок. След изтичане на срока за доброволно плащане финансовата корекция се извършва от следващо плащане по проекта заедно с дължимите лихви за просрочие, а когато това е неприложимо – чрез упражняване на права по дадените от бенефициента обезпечения по чл. 61, ал. 2, по ред и начин, определени в нормативния акт по чл. 7, ал. 4, т. 4. Според разпоредбите на чл. 71, ал. 1 и 2 /в относимата им към момента на издаване на процесното решение редакция/ от ЗУСЕСИФ чрез извършването на финансови корекции се отменя предоставената по глава трета финансова подкрепа със средства от ЕСИФ или се намалява размерът на изразходваните средства - допустими разходи по проект, с цел да се постигне или възстанови ситуацията, при която всички разходи, сертифицирани пред Европейската комисия, са в съответствие с приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство /ал. 1/, както и финансова корекция може да се извърши за целия проект или за отделна дейност, отделен договор с изпълнител или за отделен разход

/ал. 2/.

Като фактическо основание за намаляване на верифицираните разходи АО е посочил Решение на Ръководителя на УО на ОПОС от 26.11.2020 г., с което на бенефициента жалбоподател е наложена финансова корекция в размер на 5 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по договор № 1983опд-3/20.01.2021 г. с изпълнител [фирма], определена на основание чл. 70, ал. 1, т. 9 от ЗУСЕСИФ.

Съдът счита, че и по отношение на тази част на решението е налице необоснованост, но не по изложените в жалбата съображения. По принцип няма пречка АО в издавания от него АА да посочи като основание за издаването му друг АА и да препрати към неговите мотиви. Практиката мотивите да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт се прилага постоянно и не противоречи на закона. Изискването, което се поставя към органа издател на акта, е да извърши позоваване на този предхождащ акта документ. С последното той го приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. Това становище е застъпено и в съдебната практика и изрично потвърдено като правилно с ТР № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, според което се приема, че е възможно мотивите да предхождат издаването на акта, както и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед на предстоящото издаване на административния акт, както и да са изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. С посоченото ТР се приема още, че мотивите може да се намират и в документ съставен по повод на издадения административен акт, който да се съдържа в преписката или да са изложени от по-горестоящия административен орган при административно обжалване на акта.

На основание на цитираните по-горе правни разпоредби от ЗУСЕСИФ съдът приема, че няма пречка решение, с което се определя финансова корекция на бенефициент, да послужи като основание за намаляване на верифицираната сума, още повече, че в нормативната уредба изрично е предвидено, че финансовата корекция се извършва от плащания по проекта, в които са включени засегнатите от нарушението разходи. Разбира се, безспорно е задължително с решението за определяне на финансова корекция такава да е определена на същия бенефициент, който се явява и адресат на решението, с което е намалена съответната верифицирана сума.

С оглед на изложеното неоснователни са възраженията, релевирани в жалбата, че обжалваното решение в тази му част /т. 2/ се явява необосновано, тъй като АО не е посочил конкретни мотиви за намаляване на верифицираната сума. Напротив, видно от съдържанието на процесния ИАА, Ръководителят на УО е посочил като основание за намаляване на верифицираните разходи със сумата в размер на 122 755,20 лева Решение от 26.11.2020 г., с което е наложена финансова корекция на бенефициента жалбоподател.

В същото време обаче в изискваната от АО административна преписка се съдържа друг АА – Решение от 25.03.2021 г. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК доказателствената тежест за фактическите основания на акта е на органа. С Разпореждане № 1863 от 08.03.2022 г. съдът е указал на Ръководителят на УО, че в качеството му на ответник носи доказателствената тежест относно съществуването на обстоятелствата и фактическите основания, посочени в обжалвания акт, както и изпълнението на законовите изисквания по издаването му. Една от предпоставките за намаляване на верифицираната сума със 122 755, 20 лева, е въпросното Решение от 26.11.2020 г.

Същото не е представено пред настоящата съдебна инстанция.

Следва да се има предвид, че това препятства съдът да извърши проверка за материална законосъобразност, защото без наличието на този АА не може да се установи дали в действителност такъв е издаден, дали, ако е издаден, определената с него финансова корекция е именно в размер на 5 % и дали въобще жалбоподателят е адресат на този акт.

В. настоящата съдебна инстанция намира, че е твърде вероятно бенефициентът /жалбоподател по настоящото производство/ въобще да не е адресат на това решение, защото последното е с дата 26.11.2020 г., а жалбоподателят е придобил качеството на бенефициент на 16.12.2019 г. /със сключване на АДПБФП/ и качеството на възложител – на 20.01.2021 г. /със сключването на Договор за доставка и гаранционно обслужване на мобилни комуникационни технически системи тип 2 № 1983опд-3/20.01.2021 г. с изпълнител [фирма]/. В обжалваното решение се твърди, че с Решение от 26.11.2020 г. е наложена финансова корекция в размер на 5 % от стойността на засегнатите от нередността разходи именно по договор № 1983опд-3/20.01.2021 г. с изпълнител [фирма], а видно от посочения договор, същият е сключен едва на 20.01.2021 г. Това ясно показва, че е невъзможно с въпросното решение да е определена финансова корекция в размер на 5 % от стойността на засегнатите от нередността разходи по този договор именно защото същият още не е бил сключен и не е съществувал като ЮФ в обективната действителност.

Съгласно чл. 75, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕСИФ финансовата корекция се извършва от плащания по проекта, в които са включени засегнатите от нарушението разходи. Но предпоставка за това е наличието на Решение за определяне на финансова корекция, с което именно на бенефициента жалбоподател, а не на друго лице, да е определена такава. В случая за съда остава неясно дали това е така, доколкото не това решение, а друго е представено по административната преписка. Като се е позовал на Решение от 26.11.2020 г., АО е посочил фактическо основание, което не може да послужи като годна предпоставка за извършеното намаляване на верифицираните разходи.

Извършеното намаляване на размера на верифицираната сума с 6 999,41 лева за сметка на БФП в т. 3 от процесното решение, както правилно се изтъква в жалбата, е резултат от неверифицирането на съответните суми по т. 1 и намаляването на размера на верифицираната сума по т. 2, поради което незаконосъобразността на решението в тези му части безспорно води до незаконосъобразност на решението и в частта му по т. 3

Освен това, съдът счита, че решението в частта му по т. 3 е незаконосъобразно и на самостоятелно основание, а именно необоснованост. И тук Ръководителят на УО е подходил пестеливо, като не е изложил подробни мотиви относно начина на пресмятане на въпросното намаляване на верифицираната сума. Бланкетно е споменато наличието на определена ставка, без конкретно да посочи къде точно в АДБФП е определена тя. АО не е разграничил изрично каква част от исканата сума за плащане от бенефициента жалбоподател съставлява преки разходи и каква част – разходи за организация и управление, за да може както адресатът на акта, така и съдът безпротиворечиво да проследи механизмът на изчисляване на допустимите разходи за организация и управление. Мотивите са неясни и почти изцяло съдържат цитиране на текстове на правни разпоредби, без същите да бъдат подкрепени от конкретни факти и обстоятелства, относими към процесния случай.

С оглед на всичко, изложено дотук, настоящият съдебен състав счита, че е налице

съществен порок във формата на оспореното решение, който възпрепятства възможността на съда да упражни контрол за материална законосъобразност на административния акт.

Предвид изложеното обжалваното решение като незаконосъобразно следва да бъде отменено изцяло и преписката да се върне на органа за извършване на административнопроизводствени действия по искането за междинно плащане при спазване на указанията, съдържащи се в настоящото решение.

При този изход на делото съдът намира за основателно и своевременно направено искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 144 от АПК вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 1800,00 лева, от които 1700,00 лева за държавна такса и 100,00 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи, Решение от 20.10.2021 г. на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014 – 2020 г.

ИЗПРАЩА делото като административна преписка на главен директор на Главна дирекция „Оперативна програма „Околна среда“ в Министерството на околната среда и водите и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Околна среда“ 2014 – 2020 г. за ново произнасяне по подаденото от Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи искане за междинно плащане № 5 от 12.10.2021 г. по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16M1OP002-4.006-0001-C02 и издаване на мотивиран акт при спазване на указанията по прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите да заплати на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ – Министерство на вътрешните работи, разноски в размер на 1800,00 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението до страните за неговото постановяване.

СЪДИЯ: